

РЕШЕНИЕ

№ 1045

гр. София, 20.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 63 състав,
в публично заседание на 25.01.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **11363** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118, ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/, във връзка с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Р. Й. Н. – Б., ЕГН [ЕГН], чрез адв. Т. Р. срещу Разпореждане № [ЕГН]/200 от 15.06.2015 г. на длъжностно лице на пенсионно осигуряване (ПО) при ТП на НОИ-С. град, потвърдено с Решение № 2153-21-235 от 01.10.2021 г. на Директора на ТП на НОИ - С. град, при отхвърляне в хода на административното производство на депозираната жалба, като неоснователна.

С жалбата се твърди, че обжалваното решение е незаконосъобразно и неправилно, постановено при нарушение на административнопроизводствените правила и материалните разпоредби. Излага, че не е доказано, че издадените от Ж. и от ДФ „С.“ документи са нередовни, същите били официални и се ползвали със задължителна материална доказателствена сила. Посочено е, че процесните документи нямали пороците на чл. 40, ал. 3 от АПК и бил нарушен § 9, ал. 1 от ПЗР на КСО. В хода на административното производство е бил нарушен чл. 40 от НПОС, като законодателят е приел, че определени писмени доказателства, следва да се зачитат, без да се проверява съдържанието им. Претендира присъждане на разноските по делото.

В съдебно заседание жалбоподателя не се явява и не се представлява.

Ответникът – директорът на ТП на НОИ-С. град, в съдебно заседание се представлява от юрк. П., която оспорва подадената жалба и моли същата да бъде отхвърлена като

неоснователна. Претендира присъждане на съдебно-деловодни разноски по списък. Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Установено е по делото, че със заявление вх. № МП-60401/15.05.2015 г. Р. Н. – Б. е поискала да и бъде отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по §4 от ПЗР на КСО. Към заявлението са представени изискуемите по Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж /НПОС/ документи за положения осигурителен стаж и доход, както следва:

1. Трудова книжка № 1380/29.10.1971 г., изд. от ЖП – Железопътен завод „Г. Д.“, в която от същия завод има заверен стаж за периодите:

- 01.07.1978 г. – 31.12.1988 г. на длъжност „бояджия на отливки в леярен цех”

- 01.01.1989 г. – 15.04.1992 г. в СО Вагостроене ДФ “Транстехника” на длъжност „бояджия”;

- 01.10.1992 г. до 09.10.1997 г. в ЦДГ №40 „Проф. Д-р А.“ на длъжност „детска учителка“

- 09.03.1998 г. – 09.08.1998 г. в Район „Т.“ на длъжност „обществен възпитател“

- 15.10.1998 – 01.07.2008 г. в Читалище „Д. Д.“ на длъжност „преподавател“

2: удостоверение обр. УП-30 с № Х.-22-88/04.01.1989 г., изд. от Ж. „Г. Д.” - С. за трудов стаж за периода от 01.07.1978 г. - 31.12.1988 г. на длъжност „бояджия на отливки в леярен цех” с отбелязване, че трудът е първа категория съгласно т.4 „н“ от ПКТП.

3: удостоверение обр. УП-2 с изх.№ 709-2/22.10.2002 г., издадено от ДФ “С.”, Булстат[ЕИК] за осигурителен доход за периода от 01.01.1989 г. -31.12.1991 г., в размер на 79 807.92 лв.;

4: удостоверение обр. УП-3 изх. № 709-3/22.10.2002 г., изд. от ДФ “С.”, Булстат[ЕИК], за периода 01.01.1989 г. - 15.04.1992 г. на длъжност „бояджия”, с отбелязване, че трудът е втора категория съгласно т.15 от ПКТП;

Въз основа на представените редовни документи, удостоверяващи положения осигурителен стаж и доход на лицето, към датата на подаденото заявление - 13.05.2015г., длъжностното лице по пенсионно осигуряване е зачело на жалбоподателя осигурителен стаж в размер на 17 години 03 месеца и 25 дни от трета категория труд. Към датата на подаденото заявление Р. Н.-Б. има навършена възраст 57 години 2 месеца и 1 дни.

След извършена преценка, че лицето не отговаря на законовите предпоставки, регламентирани в чл.68, ал.1-2 от КСО и §4, ал.1 от ПЗР на КСО, е издадено разпореждане №[ЕГН]/200 от 15.06.2015 г. на Длъжностното лице по пенсионно осигуряване за отказ за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст при условията на §4, ал.1 от ПЗР на КСО, като в него се съдържат подробни мотиви относно незачитане на осигурителен стаж в ДФ “С.” и Ж. “Г. Д.” С..

С жалба от 18.09.2015 г. с вх. № 1012-21-348 Р. Н.-Б. е обжалвала издадено разпореждане №[ЕГН]/200 от 15.06.2015 г. С решение № 2153-21-235 от 01.10.2021г. на Директора на ТП на НОИ - С. град, е потвърдено Разпореждане № [ЕГН]/200 от 15.06.2015 г. на длъжностното лице по „Пенсионно осигуряване”. Решението е връчено на лицето на 22.10.2021 г. съгласно известие за доставяне приложено по делото.

С молба /л. 103/ - ответникът на осн. чл. 193 от ГПК вр. чл. 144 АПК моли да бъде

открито производство по оспорване истинността на представените от жалбоподателя удостоверителни документи за трудов стаж и осигурителен доход, като оспорва трудовата книжка в частта ѝ на вписани периоди в ЖЗП – С. и в СО „Вагоностроене“ ДФ „Траснстехника“. С протоколно определение от 16.03.2022 г. така направеното искане е уважено и е допусната съдебно-графологична експертиза.

Назначената съдебно-графологична експертиза, изпълнена от в.л. Д. В. дава заключение че подписите положени от И. Р. Р. за „ръководител“ в Удостоверение УП-2 с изх. № 709-2 от 22.10.2002 г., издадено от ДФ „С.“, с което се удостоверява, че Р. Й.-Б. е работила в предприятието и за посоченото време е получила вписано на вътрешната страна брутно трудово възнаграждение, което да послужи за определяне размера на пенсията и, и Удостоверение УП-3 с изх. № 709-3 от 22.10.2002 г., издадено от ДФ „С.“, с което се удостоверява, че Р. Й.-Б. е служител на същото, както е означено, не са положени от И. Р. Р.. Съдът кредитира изцяло изготвената СГЕ като обоснована и компетентно изпълнена. На основание чл. 194, ал. 2 от ГПК съдът приема, че Удостоверение УП-2 с изх. № 709-2 от 22.10.2002 г., издадено от ДФ „С.“ и Удостоверение УП-2 с изх. № 709-3 от 22.10.2002 г., издадено от ДФ „С.“ са неистински документи и ги изключва от доказателствата по делото.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 118, ал. 1 от КСО, от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона. Проведено е надлежно оспорване по административен ред на оспореното разпореждане. Решение № 2153-21-235 от 01.10.2021 г. на Директора на ТП на НОИ - С. град, е издадено от компетентен орган – директор на ТП на НОИ – С. град, съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б."а" КСО и в предвидената от закона форма – чл. 117, ал. 3 КСО.

Оспореното разпореждане Разпореждане № [ЕГН]/200 от 15.06.2015 г. на длъжностно лице на пенсионно осигуряване (ПО) при ТП на НОИ-С. град, потвърдено с Решение № 2153-21-235 от 01.10.2021 г. на Директора на ТП на НОИ - С. град, е издадено от компетентен орган- длъжностно лице ПО, в НОИ ТП С. град, Дирекция „Пенсии“. Същото е в писмена форма и съдържа правни и ифактически основания, поради което е обосновано и мотивирано.

Съгласно действащата редакция на § 4, ал.1 от ПЗР на КСО до 31 декември 2015г. включително лицата, които са работили 10 години при условията на първа категория труд или 15 години при условията на втора категория труд, могат да се пенсионират при навършване на възраст 47 години и 8 месеца за жените и 52 години и 8 месеца за мъжете при първа категория труд или 52 години и 8 месеца за жените и 57 години и 8 месеца за мъжете при втора категория труд, и ако имат сбор от осигурителен стаж и възраст 94 за жените и 100 за мъжете.

Изискванията за придобиване на право на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.68, ал.1, 2 от КСО за жените за 2015 г. са навършена възраст 60 години и 8 месеца и осигурителен стаж 35 години.

Съгласно нормата на чл. 40, ал. 1 от НПОС осигурителният стаж се установява с

трудови, служебни и осигурителни книжки, с документ по утвърден образец, издаден от осигурителя и с данните по чл. 5, ал. 4 от КСО, а според ал. 3 на същия член, документите по ал. 1 се издават въз основа на изплащателните ведомости, други разходооправдателни документи и договори за възлагане на труд. Следователно първичният документ, в който се съдържат данните за осигурителния стаж на лицето, са изплащателните ведомости, а трудовете, служебни и осигурителни книжки са вторичен документ, който отразява вече направените записвания в изплащателните ведомости, и затова записванията в книжката (от посочения вид) трябва да съответстват на записванията в изплащателните ведомости. При несъответствие между записванията в изплащателните ведомости от една страна, а от друга - в трудовете, служебна или осигурителна книжка на лицето за един и същи период, меродавно е записването в изплащателните ведомости, а не обратното.

Спорът по делото се свежда до това дали правилно административният орган не е зачел осигурителния стаж в ЖЗП „Г. Д.“ за периода от 01.07.1978 г. – 31.12.1988 г. и в ДФ „Строймашининженеринг“ за периода от 01.01.1989 г. – 15.04.1992 г. по представените от Р. Й. Н.-Б. документи.

Настоящата съдебна инстанция счита, че при обсъждане на представените документи и на служебно събраните доказателства административният орган правилно е приел, че съществуват редица нередовности и несъответствия, водещи до извода за недоказаност на положен стаж от Р. Й. Н.-Б. стаж в ЖЗП „Г. Д.“ за периода от 01.07.1978 г. – 31.12.1988 г. и в ДФ „Строймашининженеринг“ за периода от 01.01.1989 г. до 31.12.1991 г.

По отношение на Ж. „Г. Д.“ в представения образец УП-30 №Х.-22-88 от 04.01.1989 г., издаден от Железопътен завод „Г. Д.“ С. е отразено за периода 01.07.1978г. - 31.12.1988 г., че Р. Й. Б. е работила като „бояджия на отливки леярнен цех“, като е посочено, че положеният труд е от първа категория съгласно т. 4 „н“ от ПКТП. С обнародването в ДВ, бр.58/1990 г. изменение в ПКТП /отм./, което влиза в сила от 30.06.1990 г., към т.4а е допълнена нова б. „н“, с която „труда на работници, непосредствено в леярското производство на черни метали по списък на професиите, утвърден от Комитета по труда и социалното осигуряване“ е определен като такъв от първа категория труд. В тази връзка е констатирано несъответствие между датата на издаване на удостоверението и съдържанието му.

Предвид изложените обстоятелства от административния орган, СО „Вагоностроене“ е създадено с Разпореждане № 5 на Бюрото на Министерски съвет от 27 януари 1987 г. /обн. ДВ, бр.11/10.02.1987г./, като в състава му влизат заводите: Вагонен завод „Червено знаме“ - Б., Вагонен завод - Д., Ж. Г. Д. - С. и Завод за трамваи от СД Градски транспорт-С.. В ДВ, бр.40/26.05.1989 г. е обнародвано решение на СГС за регистрация на Държавна фирма „Транстехника“ със седалище;.С. /рег. от СГС под № 27 от 25.04.1989 г./ Държавна фирма "С." е създадена съгласно Заповед № 54 от 14.06.1990г. на МИП /ДВ, бр.72 от 07.09.1990г./ като; правопреемник на дъщерната фирма (ДщФ) „Строймашининженеринг“ на ДФ "Транстехника".; Новообразуваната държавна фирма е с основна сфера на дейност строителство.

Съдът споделя изводите на административния орган, че между СО Вагоностроене (в състава на което е бил Ж. Г. Д.) и ДФ „С.“ няма правопреемство, както и че представените записи и заверка в трудовете книжка № 1380/01.07.1978г. за периода 01.01.1989 г.-15.04.1992 г., за които като наименование на предприятието е вписано това на прекратеното през 1989г. СО „Вагоностроене“ се явяват нередовни и сочат

неистинност на документа.

Наред с ненадлежно оформените в трудовата книжка, стаж, и документът, издаден за доказването му от ДФ "С." - удостоверение обр. УП-2 с изх. № 709-2/22.10.2002 г. и УП-3 с изх. № 709-3/22.10.2002 г., съдържат несъответствия, като това, че удостоверенията е издадено от правен субект, за който е безспорно установено, че не е правоприемник на стопанското обединение, вписано като работодател в трудовата книжка, поради което няма право да съхранява негови ведомости и да издава документи за стаж и доход, както и че в представените удостоверения се установят също несъответствия, а именно поради факта, че от служебно изисканата и предоставена информация от Агенцията по вписванията се установява, че ДФ „С.“ не е била вписана в регистър Булстат.

Същевременно по делото безспорно се установява от заключението на ВЛ по приетата съдебно графологична експертиза, че подписите за Ръководител от името на И. Р. в удостоверения УП-2 и УП-3, изд. от ДФ „С.“ не са положени от И. Р. Р..

В заключение следва да се посочи, че с Решение от 03.01.1997г. на СГС по т. д. № 10131/1992г. ДФ "С." е обявена в неплатежоспособност, считано от 31.03.1993 г. Според доклад от 07.04.1997 г. на синдика за ДФ "С.", съдържащ се в делото по несъстоятелност, липсват отчетни документи, като в т. 1 на стр. 4 недвусмислено е подчертана "липсата на каквато и да е документация" на фирмата. Тази констатация е потвърдена с Протокол от 09.04.1997г. от събранието на кредиторите на ДФ "С.", съгласно който е прието, че "фирмата на практика не извършва каквато и да е дейност, архивата е унищожена". Предвид обявената неплатежоспособност на фирмата, считано от 31.03.1993г., се поражда обосновано съмнение относно размерите на brutното трудово възнаграждение на Р. Й. Н.- Б., вписано в представеното удостоверение обр. УП-2 с изх. № 709-2/22.10.2002 г., изд. от ДФ "С." за осигурителен доход за периода от 01.01.1989г. до 31.12.1991г. в размер на 79 807.92 лв., което е посочено от жалбоподателя за изчисляване на индивидуалния коефициент (ИК) и определяне на размера на пенсията.

Въз основа на установените в хода на съдебното производство факти и приложимия закон, съдът прави извод, че длъжностното лице по пенсионно осигуряване е направило правилна преценка, че документите за осигурителен стаж за претендираните от Р. Й. Н. периоди са нередовни от външна страна и не могат да служат за доказателства за установяване на осигурителен стаж. Доколкото събраните в хода на съдебното производство доказателства, подробно коментирани по-горе в решението, разколебават съда относно истинността на представените от С. документи, а именно - Образец УП-30 № 197 от 22.04.1986 г. и Трудова книжка № 1269, издадена на 17.07.1972 г. от Ж. „Г. Д.“ – С. за периода от 17.07.1972 г. – 31.12.1981 и Обр. УП-2 № 162-2/17.05.2001 г и Обр. УП-3 № 162-3817.05.2001 г. и Трудова книжка № 1269, издадена на 17.07.1972 г. от Ж. „Г. Д.“ – С. за периода от 01.01.1982 г. до 17.07.1984 г, то правилно на осн. чл. 68 ал.1-2 вр. §4 ал.1 от ПЗР на КСО осигурителния орган е приел, че не са налице предпоставките за доказан осигурителен стаж за отпускане на пенсия за ОСВ на посоченото от жалбоподателя основания.

Неоснователно в жалбата се претендира и че не е съобразен § 9, ал. 1 от ПЗР на КСО, както и че досежно спорните документи можел да се произнесе единствено съдът по реда на чл. 124 от ГПК. Същността на разпоредбата е признаване на трудовия стаж до тази дата за осигурителен, а не претендираното задължение. Вменяването на такова задължение на пенсионния орган категорично променя смисъла на § 9 от ПЗР на КСО,

както и противоречи на предоставеното на административния орган право на преценка.

Изясняването на фактичката обстановка се явява изискуема предпоставка за издаването на административен акт, като всички доказателства следва да се преценят в тяхното единство. Разписаното в чл. 40, ал. 3 от АПК задължение на административния орган да преценява доказателствената сила на документ, в който има зачерквания, изтривания, добавки между редовете и други външни недостатъци, с оглед на всички обстоятелства и факти, събрани в хода на производството, не следва да се тълкува като ограничаващо длъжностното лице само до преценка, касаеща външната страна на ценения документ, тъй като в чл. 35 от АПК е въведено и изискването за изясняване на относимите факти и обстоятелства с разпоредбата индивидуалният административен акт да се издава, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая и се обсъдят обясненията и възраженията на заинтересованите граждани и организации, ако такива са дадени, съответно направени.

Съгласно чл. 142, ал. 1 от АПК, съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му. Ето защо и оспореният административен акт е постановен в съответствие със действащия към момента на съставянето му закон и в съответствие с него, поради което и не се констатират предпоставки за отмяната му на това основание.

По изложените съображения съдът намира, Разпореждане № [ЕГН]/200 от 15.06.2015 г. на длъжностно лице по ПО при ТП на НОИ, потвърдено с Решение № 2153-21-235 от 01.10.2021г. на Директора на ТП на НОИ - С. град, е законосъобразно, постановено от компетентен орган в предвидената от закона форма, при спазване на административнопроизводствените правила и в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона. Поради това подадената срещу него жалба е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Този изход на делото обосновава присъждане в полза на ответника на съдебно-деловодни разноски, които възлизат в общ размер на 550 лв., от които 350 лв.-депозит за вещо лице и юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лв., на основание чл. 143 ал. 4 АПК, чл. 78 ал. 8 ГПК във вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. Й. Н. – Б., ЕГН [ЕГН], срещу Разпореждане № [ЕГН]/200 от 15.06.2015г. на длъжностно лице на пенсионно осигуряване (ПО) при ТП на НОИ-С. град, потвърдено с Решение № 2153-21-235 от 01.10.2021г. на Директора на ТП на НОИ - С. град, *като неоснователна.*

ОСЪЖДА Р. Й. Н. – Б., ЕГН [ЕГН], да заплати на НОИ-ТП С. град, сумата от 550/ петстотин и петдесет/ лева, *представляваща съдебно-деловодни разноски.*

Решението може да бъде обжалвано в 14-дневен срок от съобщението пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: